KDY PROBĚHLA EVOLUCE?

Kritika důkazů používaných obhájci i odpůrci evoluce

Petr Jelínek

Kdy proběhla evoluce?

Kritika důkazů používaných obhájci i odpůrci evoluce

Petr Jelínek

Zastánci evoluce obhajují svůj pohled na historii života mnoha vědeckými důkazy. Pozorovaná evoluce bakterií, výsledky biogeografických studií a radiometrického datování, existence zfušovaných nebo zbytečných orgánů, přítomnost zla v přírodě atd. Odpůrci evoluce tyto důkazy rozporují a dále neplatnost evoluce prokazují např. absencí fosilních mezičlánků nebo altruistickým chováním mnoha živočichů. Autor knihy je přesvědčen, že v argumentaci obou táborů, evolucionistického i kreacionistického, jsou zásadní rozpory a nedostatky. Touto knihou si klade za cíl vám je odhalit a interpretovat uváděné důkazy správně.

Autor vystudoval analytickou chemii na vysoké škole. Domníváte-li se, že analytický chemik by měl spíše než argumentaci kolem evoluční teorie analyzovat obsah zkumavek, je možné k tomu podotknout přinejmenším to, že analytičtí chemikové bývají svojí přirozeností velice precizními detailisty a ve zkumavce jim kolikrát vadí nepřesnost i deseti tisícina procenta. V tom, co mnozí evolucionisté i kreacionisté tvrdí o evoluci, jsou nepřesnosti a nelogičnosti výrazně větší. Po přečtení této knihy už vás nebudou mít šanci vodit za nos.

Klíčová slova:
Evoluční teorie, zamrzlá evoluce, radiometrické datování, biogeografie, Richard Dawkins, potopa světa

Díky vydavatelství Nová Forma je tato kniha dostupná i v tištěné verzi.

Obsah

Úvod **7**
1 Mechanismus evoluce **8**
1.1 Co z toho vyplývá? 13
2 Největší blud pod Sluncem – Důkazy evoluce **24**
2.1 Podobnosti 25
2.2 Zbytečnosti 30
2.3 Českosti 37
2.4 Evoluční fušeřina a Zlo 40
2.5 Biogeografie – Nejsilnější důkaz evoluce 59
2.6 Radiometrické datování a fosilie 61
3 Kniha končí **81**
Dodatky **86**
Díry v biblických rodokmenech 86
Stvoření vesmíru versus Stvoření života 89
Historické zprávy o potopě světa 90
Teistická evoluce a Závěr knihy 93
Literatura **97**
COPYRIGHT **102**

Rozšiřování středoškolského a v poslední době i vysokoškolského vzdělání vytvořilo obrovskou masu často literárně velmi schopných lidí s chutí dozvědět se všechna tajemství světa, kteří byli ovšem vzděláni hluboko za hranici svých osobních možností analytického myšlení.

Peter Brian Medawar

Úvod

Od zveřejnění Darwinova epochálního díla *O vzniku druhů přírodním výběrem* uplynulo 160 let. Za tu dobu byla evoluční teorie rozšířena do celého světa a spolu s ní i důvody pro její všeobecné přijetí. Spolu s evoluční teorií však sílilo i kreacionistické hnutí a nikdy nebylo slyšet více než dnes. Rád bych k jeho zpěvu přidal i svůj hlas, neboť jsem přesvědčen, že jeho značně falešný chorál potřebuje vyladit. Domnívám se totiž, že kreacionisté až příliš často sklouzávají k obhajobě svého světonázoru značně zaslepeně, nehledíc na rozum. O hledění na pravdu ani nemluvě. Vytkne-li jim někdo omyl, neposlouchají ho. Jsou-li poučeni o nepohodlných objevech, ignorují je. Jako důsledek cesty, kterou si ve své naivní namyšlenosti – „máme přece pravdu" – zvolili, nastala situace, kterou perfektně vystihl Jaroslav Flegr, profesor Univerzity Karlovy, ve své učebnici *Evoluční biologie*:

Odpůrci evoluce mnohdy příliš nerozlišují mezi teorií evoluce jakožto teorií postupného vývoje druhů ze společného předka a konkrétní darwinistickou či přesněji řečeno neodarwinistickou teorií evoluce, která považuje za hlavní motor tohoto procesu přirozený výběr. V drtivé většině případů však svůj útok vůči neodarwinismu chápou subjektivně jako útok proti evoluční teorii vůbec [Flegr 2007, s. 505; 2009, s. 502].

K sepsání následujících stránek mě vedlo dvojí přesvědčení. Jednak, že má Flegr pravdu a moc dobře to ví. Druhak, že o evolucionistech se nelze vyjádřit o nic přívětivěji.

1 Mechanismus evoluce

Ve 30. letech 20. století začala evoluční biologii vládnout myšlenka neodarwinismu. Ve zkratce říkala následující. Má-li v sobě organismus určité geny, jeho potomci tyto geny podědí. Způsobí-li náhodná mutace změnu některého genu, podědí potomci takto zmutovaný gen. Pokud by byl tento inovovaný gen prospěšný pro přežití svého nositele, začal by daný jedinec prospívat více, než ti příslušníci jeho druhu, kteří by takto zmutovaný gen neměli. Vhodně zmutovaní jedinci by se množili více než ti nezmutovaní, a tak by začali v přírodě převažovat. Pokud by se tento proces odehrával pořád a pořád po dlouhé věky, vedlo by to k postupnému vývoji nových druhů. Tento model, označovaný jako neodarwinismus, se učí na školách ještě dnes.

Jenže to má háček. Neodarwinistický mechanismus evoluce může v principu fungovat pouze u nepohlavně se rozmnožujících organismů, např. bakterií. Bakterie se totiž rozmnožují buněčným dělením, při kterém mateřská buňka předá dceřiným buňkám kompletně celý svůj genom. Veškerou genetickou informaci, kterou bakterie nese, předává svým potomkům. Pokud se tedy u nějaké bakterie náhodou objeví výhodná mutace, zdědí ji i potomstvo. U pohlavně se rozmnožujících organismů, jako jsou rostliny a živočichové, tedy naprostá většina druhů, však nastává problém. Nerozmnožují se totiž (většinou) tak, že by celý svůj genom předali potomku, jako bakterie, ale prostřednictvím pohlavních buněk, do kterých předávají pouze polovinu své genetické informace. Samec vytvoří pohlavní buňku s polovinou svého samčího genomu a samice vytvoří pohlavní buňku s polovinou svého samičího genomu. Poté

obě pohlavní buňky splynou a je vytvořen nový jedinec svého druhu, např. člověk. Má sice to správné množství (lidských) genů, které má jako člověk mít, tedy je člověkem, ale rozhodně nemá všechny geny své matky ani všechny geny svého otce. Od každého z rodičů mu jich chybí půlka. A pokud se případný vhodně zmutovaný gen nachází v té chybějící polovině, evoluce se nekoná.

Někteří zaspavší kreacionisté právě z tohoto důvodu ustrnule poukazují na nemožnost evoluce ještě dnes, zatímco evoluční biologové nahradili neuspokojivý model neodarwinismu už v 70. letech 20. století modelem sobeckého genu. Ten už neříká, že spolu soupeří jedinci určitého druhu o to, který po sobě zanechá více potomků (jak předpokládal Darwin), ale že spolu soupeří jednotlivé geny o to, který z nich se přenese ve větším počtu kopií do pohlavních buněk a tím i do dalších generací. Ne snad, že by geny otce měly svobodnou vůli a vědomě spolu soutěžily o přítomnost ve spermii, ale existuje celá řada biochemických dějů, kterým geny podléhají, a které mají na svědomí, že geny jsou kopírovány snáze a nebo naopak hůře. Pokud se tedy na genu vyskytne mutace, která jej biochemicky zvýhodní a požehná mu třeba i několikanásobným zkopírováním do spermie, narodí se jedinec, který – coby celý organismus – možná bude evolučně zvýhodněný a možná také ne, ale každopádně jeho sobecky zmutovaný gen vyhrál nad mnoha jinými, protože se na rozdíl od nich dostal do další generace. Pokud se navíc stal ten zázrak, že ona mutace je výhodná nejen pro svůj gen, ale i pro čerstvého synka (či dcerku), bude synek (či dcerka) životaschopnější, než jeho ostatní vrstevníci. O to se sice gen nestaral, ale stalo se. A evoluce poběží jako po másle. [Dawkins 1976]

Teda skoro. Má to totiž háček. Genové interakce. Vliv jednotlivých genů na životaschopnost svého nositele téměř vždy závisí na tom, jaké další geny jsou přítomny v genotypu tohoto jedince. Jeden gen toho sám o sobě obvykle moc nezmůže. Geny jsou jen části molekul DNA, které spolu nějak interagují a na svého nositele mají vliv dohromady. Jeden a ten samý gen může jednou způsobit výrazný růst nohou, podruhé, ve spojení s jinými geny, způsobí standardní růst nohou a potřetí, ve spojení ještě s jinými geny, zapříčiní, že nohy jeho nositele budou vyloženě krátké. Takže i kdyby nějaký gen otce zmutoval a sobecky se protlačil do spermie, evoluce se konat nemusí. Syn sice podědí zmutovaný sobecký gen a jeho nohy třeba budou dlouhé a silné, avšak jen shodou okolností, protože podědí určité další geny. No a syn tohoto syna, i kdyby onen zmutovaný sobecký gen podědil také, vůbec nemusí mít nohy dlouhé a silné, protože může podědit jiné další geny, v jejichž prostředí se náš zmutovaný sobec projeví jinak. Kdepak je tedy ta evoluce? [Flegr 2006]

Je tam, ale evolučním biologům byla dobře schovaná až do přelomu tisíciletí. Aby mohla evoluce pohlavně se rozmnožujících organismů probíhat, je nezbytné, aby byly potomkům předávány pořád ty stejné geny. Je nutné, aby měl vhodně zmutovaný sobecký gen v každé generaci pořád to stejné genetické pozadí, aby byl v každém svém nositeli vždy přítomen ve společnosti stále týchž genů. Zní to jako potřeba neodarwinismu, jenže ten u pohlavně se rozmnožujících organismů nefunguje. Jak tedy může evoluce rostlin a živočichů vůbec probíhat? Vzhledem ke správné odpovědi, kterou se dozvíte vzápětí, by bylo příhodnější se zeptat: Kdy může probíhat? Tehdy, když je genetické pozadí našeho zmutovaného sobeckého genu neměnné po řadu generací. Toho je možné dosáhnout, ale pouze v populacích o malém počtu jedinců. Čítá-li populace jen několik